

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **L. A.**, zastoupené advokátkou Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2008, č. j. 6 Az 2/2005 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2005, č. j. OAM-1179/VL-06-ZA08-R2-2001, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) azyl pro nesplnění podmínek § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), přičemž uvedlo, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle jeho § 91.

Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 7. 10. 2008.

Rozsudek stěžovatelka napadá kasační stížností z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., čímž namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a vady řízení před správním orgánem, pro něž mělo být jeho rozhodnutí zrušeno.

Stěžovatelka zejména vytýká žalovanému i městskému soudu, že nesprávně zjistili skutkový stav věci a situaci v její zemi původu hodnotili pouze obecně, přestože ona uváděla od počátku správního řízení až do současnosti stále stejné důvody, které ji vedly k opuštění země a k podání žádosti o azyl. Tyto důvody přitom nebyly pouze soukromého charakteru a jejich podstatou nebyla toliko snaha o legalizaci pobytu, jak uváděl žalovaný ve svém rozhodnutí. Krom jiného totiž měla v zemi původu problémy s pravoslavnou církví, když začala ve škole pro

nadané děti učit výklad Bible podle protestantů poté, co do Ruské federace přišli američtí misionáři prosazující výuku prostřednictvím Bible. Stěžovatelka se tak znelíbila věřícím i církvi.

Stěžovatelka podle svého názoru splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, případně pro udělení humanitárního azylu podle § 14, a vztahuje na sebe i překážku vycestování podle § 91, neboť v případě návratu do země původu by bylo ohroženo její zdraví, život i lidská práva, vzhledem k minulému pronásledování její osoby a problémům panujícím v zemi původu. Odkazuje přitom i na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky a na články Všeobecné deklarace lidských práv upravující právo opustit svou zemi původu, požádat v jiné zemi o azyl a uskutečňovat právo na práci.

Ze všech těchto důvodů žádá, aby byl rozsudek městského soudu zrušen, a svou kasační stížnost spojuje také s žádostí o přiznání odkladného účinku ve smyslu § 107 s. ř. s.

Po podání kasační stížnosti vznesla stěžovatelka námitku podjatosti JUDr. Marie Žiškové, neboť v roce 2004 byla pohovoru s pracovníky žalovaného přítomna i pracovnice žalovaného stejného příjmení, přičemž stěžovatelce není známo, zda se nejedná o osobu příbuznou s touto soudkyní Nejvyššího správního soudu.

Touto námitkou se však zdejší soud nemusel ve smyslu § 8 s. ř. s. samostatně zabývat, neboť JUDr. Marie Žišková je členkou 1. pětičlenného senátu pro věci mezinárodní ochrany a v nyní projednávané věci se nijak nepodílí na rozhodování, neboť z 1. pětičlenného senátu jsou toliko doplňování soudci v případě dlouhodobé nepřítomnosti některého ze členů 2. pětičlenného senátu. K této situaci však nedošlo, a nebylo tudíž třeba zabývat se námitkou podjatosti soudkyně, která se na rozhodování nepodílela.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, aby mohla být shledána přijatelnou.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatelka uvádí ve své kasační stížnosti jediný konkrétnější bod, a to ten, v němž popisuje potíže s pravoslavnými věřícími a církví z důvodu, že učila na škole ovlivňované protestantským výkladem Bible. K tomu je třeba podotknout, že situace, kdy ústrky ze strany náboženské většiny vůči menšině lze považovat za azylově relevantní pronásledování a kdy nikoli, již byly opakovaně řešeny v judikatuře zdejšího soudu, například v jeho rozsudku ze dne 27. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 91/2008 (publ. na www.nssoud.cz); v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. 1 Azs 86/2008 (publ. na www.nssoud.cz); rozsudku ze dne 2. 3. 2005, sp. zn. 4 Azs 271/2004 (publ. pod č. 1347/2007 Sb. NSS); rozsudku ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 5 Azs 202/2004 (publ. pod č. 422/2005 Sb. NSS); či v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, sp. zn. 5 Azs 45/2003 (publ. pod č. 592/2005 Sb. NSS). Stěžovatelka přitom ve své kasační stížnosti nepřináší nic, co by stavělo Nejvyšší správní soud před nový judikatorní problém, když se omezuje pouze na obecné tvrzení, že se „znelíbila nejen věřícím, ale i církvi“, jinak řečeno, neuvádí žádnou konkrétní skutečnost, kterou by bylo možno označit za akt pronásledování z důvodu náboženského přesvědčení.

Ve zbytku své kasační stížnosti je pak stěžovatelka ještě obecnější, když pouze uvádí, že u ní mělo být shledáno splnění § 12, § 14 a § 91 tehdejšího znění zákona o azylu, ovšem tato svá tvrzení nijak skutkově nezdůvodňuje, když toliko ve vztahu k § 91 namítá, že v případě návratu do země původu by bylo ohroženo její zdraví, život a základní lidská práva. Na tuto kasační stížnost tak plně dopadá závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, sp. zn. 3 Azs 18/2004 (publ. pod č. 312/2004 Sb. NSS): „*Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht’ si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.“*

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti, když tyto jsou zejména příliš obecné a nekonkrétní, než aby mohly založit přijatelnost kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Stěžovatelčinou žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se zdejší soud samostatně nezabýval, když tento plyne automaticky již z § 32 odst. 5 zákona o azylu v nyní účinném znění.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byla právní zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka Mgr. Dagmar Rezková Dřímálová; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – sepsání kasační stížnosti a další porada s klientkou - a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů - v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. c), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu